

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Mf.I.50.055/2021/11. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Czére-Réti Ügyvédi Iroda (cím1; ügyintéző: Dr. Czére-Réti Gabriella ügyvéd) által képviselt Felperes1 cím2 alatti lakos felperesnek – a Dr. Pallagi Ádám (cím3) ügyvéd által képviselt Alperes1 cím4 alatti székhelyű alperes ellen közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye és egyéb követelések iránti perében a Debreceni Törvényszék 11.M.70.115/2020/29. számú ítélete ellen az alperes által 31. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 16 200 (azaz tizenhatezer-kettőszáz) forint általános forgalmi adót tartalmazó 76 200 (azaz hetvenhatezer-kettőszáz) forint perköltséget.

Az állam által előlegezett 121 727 (azaz százhuszonegyezer-hétszázhuszonhét) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

[1] A felperes 2012. január 1. napjától állt határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyban az alperesnél, tanyagondnok munkakörben. A munkáltatói jogkört (intézményvezető neve) intézményvezető gyakorolta felette.

[2] 2018. január 1. napjától összesen 60 000 forint egyéb pótlék (2 x 30 000 forint) és 6 900 forint szociális ágazati összevont pótlék illetve meg oly módon, hogy ebből 30 000 forint pótlékra való jogosultsága 2018. december 31. napjáig állt fenn. Az alperes a 60 000 forint összegű pótlékot ennek ellenére 2019. szeptember hónapjáig fizette részére.

[3] A felperes munkaköri feladata volt többek között a (helység 1) és (helység2) körzet ellátása; óvodások, iskolások szállítása; gyógyszer felírása, kiváltása; idősök étkeztetése, ételkihordás; betegek orvoshoz szállítása; házi segítségnyújtásban való részvétel. A munkaideje 7 óra 30 perctől 16.00 óráig tartott, azonban ténylegesen 7.00 órakor kezdődött és 16 óra 20 perckor ért véget.

[4] A munkaidején túl heti két alkalommal gyermekeket szállított (helység3)ba kézilabda edzésre, ahonnan 17 óra 30 perc körüli időben ért vissza (helység4)ba és 18 óra 20 perckor érkezett haza. A felperes ezen túl havi 4-6 alkalommal – hétvégén is – gyermekeket vitt sportversenyekre.

[5] A felperes 2019. november 27. napjától 2020. január 31. napjáig a 2019. november 26. napján, munkavégzés közben bekövetkezett balesete miatt táppénzen volt.

[6] A keresőképtelenségének megszűnését követően 2020. februárjában munkavégzés céljából az alperesnél megjelent, azonban az alperes ezt követően nem foglalkoztatta. Az alperes a 2020. február 18. napján kelt és a felperes részére átadott felmentéssel a közalkalmazotti jogviszonyát a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény továbbiakban: Kjt.) 30. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással, 30 napos felmentési idő figyelembevételével megszüntette.

[7] A felmentés indokolásában a munkáltató az alábbiakra hivatkozott: a felperes a munkáját nem végzi megfelelően, továbbá, hogy az elmúlt években többször érkezett szóbeli (telefonon) és írásbeli panasz az intézménnyel kapcsolatban álló személyektől nem megfelelő munkavégzésével, magatartásával kapcsolatban. A rábízott gyerekekkel szemben nem megfelelő hangnemet használt, mely miatt a szülők tettek panaszt, illetve 2019. december 3-án két szülő ment be az alpereshez és írásban is kérték a probléma kivizsgálását. Arra is volt példa, hogy a lefejt anyatejet nem adta le időben az anyatej állomáson, azt elfelejtette elvinni, a kismama nem kapta meg az érte járó pénzösszeget. Előfordult, hogy nem váltotta ki a gyógyszert, illetve az ellátottat a kórházban hagyta, melyek miatt több esetben szóbeli figyelmeztetésben is részesült. A hónap utolsó napján történő üzemanyag elszámoláskor többszöri figyelmeztetés ellenére sem volt hajlandó vezetni a (Szabályzat) 4. szám mellékletét, a kötelezően vezetendő Tevékenységnaplóban pedig nem a megfelelő tevékenységek kódokat használja, vagy rossz kódokat használ. Rendszeresen késett a szociális ebéd kihordásával, az ellátottak sok esetben azt hidegen kapták meg. A nyugdíjasokkal,

idősekkel szemben sok esetben nem megfelelő hangnemet használt, közvetlen kollégáival megfelelő munkakapcsolatot nem tudott kialakítani.

[8] A felperes módosított keresetében a felmentés jogellenességének jogkövetkezményeként a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (1)-(2) bekezdése alapján 510 904 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés és 787 700 forint végkielégítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, továbbá marasztalni 108 387 forint elmaradt bérpótlék, 747 497 forint túlmunka ellenértéke, 72 240 forint szabadságmegváltás összegében a késedelmi kamattal, valamint perrel felmerülő költséggel.

[9] A felperes előadta, hogy a gyerekeket nem bízták rá, az alperes az állítólagosan vele szemben érkezett panaszokat nem vizsgálta ki, felé az alperes ezt nem jelezte. Azt nem vitatta, hogy volt olyan, hogy a buszon ülő gyerekekre rá kellett szólnia, hiszen ők kísérő nélkül utaztak, így hangoskodtak. A lefejt anyatejjel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy egy esetben fordult elő, hogy azt nem vette át, azonban ekkor az édesanya felhívta a központot és arról tájékoztatták, hogy a következő adaggal leadhatja, így ebből kára nem származott. Olyan esetről nem tudott, hogy nem íratott ki receptet a szakorvossal, vagy gyógyszert nem váltott ki, de az előfordult, hogy Debrecenben sem tudta a kért gyógyszert megvásárolni, ami átmenetileg hiányzott. Előfordult az is, hogy a beteget Debrecenben kellett hagynia, de erre az intézményvezető, (intézményvezető neve) utasította, hiszen az ebédkiszállítás idejére vissza kellett érnie. Ez esetben a betegekkel egyeztettek arról, hogy lehetőség van-e a hazaszállításukra. A munkájáról tevékenységnaplót és menetlevelet kellett vezetnie, azonban a (Szabályzat) 4. számú mellékletének vezetését a munkáltató nem kérte tőle, a tevékenységnaplót pedig az üzemanyag számlákkal együtt havonta átadta (intézményvezető neve) részére. Azon felmentési indok tekintetében, hogy a menetlevélre nem írta rá a jogszabályi előírás szerinti szöveget arra hivatkozott, hogy kérte a munkáltatót, hogy készítsen erre bélyegzőt, mert nagyon sok időt kitölteni, azonban az alperes ilyet nem készített, így azt saját költségén megcsináltatta. Az ebédkihordással kapcsolatos késés körében arra hivatkozott, hogy az ebéd kiszállítása 90-100 percet vett igénybe, így előfordulhatott, hogy akinek utoljára vitte az ebédet annak már kihűlt, továbbá (helység 1) nem tartozott a munkavégzési területéhez, ide csak akkor hordott ebédet, ha tanult helyettesítette. Az idős ellátottakkal, nyugdíjasokkal szemben megfelelő hangnemet használt. A felmentésből nem állapítható meg, hogy milyen nem megfelelő magatartásra gondol az alperes, de a munkájából adódóan kollégáival viszonylag keveset találkozott, 8 évig dolgozott ott, velük normális munkakapcsolatot ápolt.

[10] A munkáltató jogellenes intézkedésén túl hivatkozott arra, hogy időarányosan 6 munkanap szabadságot nem adta ki az alperes a részére és azt nem is váltotta meg.

[11] Keresete szerint az alperes a részére addig megfizetett 60 000 forint bérpótlékból 30 000 forintot 2019. október hónaptól kezdve egyoldalú intézkedéssel megvont, erre a kinevezését nem módosította, így azt 2019. október és november, valamint 2020. február-március hónapokra nem kapta meg.

[12] Az Mt. 139. §-ára hivatkozással előadta, hogy az alperes nem számolta el a reggel 7.00 óra és 7 óra 30 perc, valamint a 16.00 óra és 16 óra 20 perc közötti munkavégzés időtartamát, mely időre bérpótlékot nem fizetett. Ez utóbbi követelését 2017. szeptember 15. napjától 2019. november 26. napjáig terjesztette elő.

[13] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és perköltségben való marasztalását kérte.

[14] Előadta, hogy a felmentés indoka a munkavállaló nem megfelelő munkavégzésén alapult, amit számos korábbi incidens és probléma előzött meg. A felperesre rendszeresen panaszok érkeztek a munkavégzését illetően, mind a kollégáktól, mind egyéb civilektől, ami miatt a kollégái előtt több alkalommal is felelősségre lett vonva. Munkatársai, tanú1 és tanú2 is tudomással bírtak arról, hogy a felperes a gyógyszereket nem íratta ki és esetleg ellátottakat hagyott a kórházban. A felperes érvelésével szemben rá gyerekek voltak bízva és több szülő is jelezte, hogy az anyatejet tőlük nem vette át. Valótlanul hivatkozik arra, hogy a (Szabályzat) 4. számú mellékletét az intézménynél senki sem használja, azt egyebekben minden alkalmazott, így a felperes is aláírta, elismerte, így azt köteles volt kitölteni. A tevékenységnaplóból megállapítható, hogy rossz jelölő számokat használt és többszöri felszólítás ellenére sem írta a megfelelő jogi nyilatkozatot a menetlevelekre, ezt helyette a kolléganője tette meg. Az idősekkel való kapcsolata is kívánnivalót hagyott maga után, illetve a kollégákkal való munkakapcsolata sem volt megfelelő, mint ahogy azt a felvett jegyzőkönyvek is tanúsítják.

[15] Az alperes szerint a felperes alkalmatlansága miatt, a Kjt. 37. § (2) bekezdése alapján végkielégítésre nem jogosult. Nem tudott arra érdemben nyilatkozni, hogy a 30 000 forint pótlék megvonásnak mi volt az oka, de azt a túlmunka ellentételezéseként kapta, míg egyebekben a keresetet nem vitatta.

[16] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy a felmentés jogellenességének jogkövetkezményeként fizessen meg a felperesnek 510 904 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítést, 787 700 forint végkielégítést, továbbá ezeken felül 108 387 forint elmaradt illetménypótlékot, 224 985 forint túlmunkavégzésért járó illetménypótlékot, 72 240 forint szabadságmegváltást és ezen összegek után járó késedelmi kamatokat, valamint 152 400 forint perköltséget. Az ezt meghaladó keresetet elutasította. Az alperest 1120 forint előlegezett költség megfizetésére kötelezte, míg megállapította, hogy a felmerült 133 484 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[17] Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy az alperes a felperes tekintetében a keresőképtelenségét követően a foglalkoztatási kötelezettségének nem tett eleget és ezt követően került sor a felmentésére.

[18] Megállapította, hogy a felmentésben megjelölt felmentési indokok körében az alperes nem bizonyította, hogy a felperesre a jogviszonyának fennállása alatt többszöri szóbeli és írásbeli panasz érkezett. Erre kizárólag egy 2019. december 3. napján kelt panaszt csatolt, melynek kivizsgálását nem tartotta fontosnak. A felperes nem megfelelő munkavégzését alátámasztó jegyzőkönyvek a keresetlevél bíróság általi megküldése után, (intézményvezető neve) kezdeményezésére készültek. Ezekben többen még utalás szintjén sem adták elő, hogy korábban akár szóban panasszal éltek a felperessel szemben, míg a többi nyilatkozattevő „emlékezete” szerint fordult szóbeli panasszal az alperes felé. A kivizsgálás hiányát nem sérelmezték és az alperes sem tartotta azt indokoltnak és a szükséges intézkedések megtételét. Az alperes nem bizonyította azt a körülményt, hogy a felperes a gyermekekkel nem megfelelő hangnemet használt, a gyógyszerkiváltást elmulasztotta és azt sem, hogy a lefejt anyatejet rendszeresen nem vette át és nem adta le úgy, hogy azzal a kismamának kárt okozott. A panaszos édesanya előadásából nem volt megállapítható, hogy az hány alkalommal fordult elő, milyen összegű bevételtől esett el.

[19] Az ellátottak kórházban hagyása (intézményvezető neve) nyilatkozata szerint is egyszer valósult meg, és az ügy kivizsgálását akkor sem kezdeményezte. Az eset időpontja sem volt egyértelműen megállapítható, és az sem, hogy mi volt a tényleges munkáltatói utasítás, mivel felperes szerint azt az utasítást kapta, hogy a beteget nem kell megvárnia, míg (intézményvezető neve) ennek ellenkezőjét állította.

[20] Az ítélet rögzítette, hogy az alperes által a felmentésben hivatkozott „más ellátottak” vonatkozásában sem az ellátottak személye, sem az esetleges mulasztás tartalma nem került megjelölésre.

[21] A felmentés indokaként megjelölt adminisztrációs hiányosságok tekintetében az volt a törvényszék álláspontja, hogy azt a felperes sem vitatta, hogy a menetlevél a jogszabály által megkívánt mondatot nem minden esetben tüntette fel, de erre utóbb saját költségén bélyegzőt készíttetett és ezt használta. Az alperes ezzel ellentétes nyilatkozatot nem tett és nem is bizonyított, azonban a csekély mértékű mulasztásból a felperes nem megfelelő munkavégzésére következtetés nem vonható le.

[22] Az ebédkihordás vonatkozásában érkezett panaszokat az alperes szintén nem bizonyította, konkrétan nem jelölte meg, hogy akár éves, akár havi szinten milyen panaszok érkeztek és erre milyen intézkedéseket tett. Az alperes a konkrét felperesi mulasztás időpontját, a sérelmezett felperesi magatartást és a sérelmet szenvedett ellátott személyét nem jelölte meg, e körben sem tényelőadást nem tett, sem bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A felperes munkaköri feladatának részét képező ebédkiszállítást kollégája akadályoztatása esetén helyette is elvégezte, a felperessel szembeni sorozatos mulasztásokra, panaszokra következtetés nem vonható.

[23] Az alperesi nyilatkozatból és a tanúk vallomásából kétséget kizáróan nem lehetett arra következtetést levonni, hogy a felperes a kollégákkal nem megfelelő hangnemet használt, együttműködési kötelezettségét nem teljesítette. Az a körülmény, hogy esetleg a felperes személyiségéből adódóan kevésbé kommunikatív, nem eredményezi a nem megfelelő munkavégzés megállapítását.

[24] Az alperes az általa hivatkozott panaszok bejelentése után egy esetben sem tartotta azokat olyan súlyúnak, hogy kivizsgálja, érdemi intézkedést tegyen, a panaszost a felperessel szembesítse, a felperest meghallgassa, vagy a szóbeli panaszról, a tett intézkedésről, jegyzőkönyvet vegyen fel. Az alperes ezáltal nem bizonyította, hogy a felperes a munkáját nem végezte megfelelően, azzal szemben folyamatos kifogás érkezett, akár az ellátottak, akár a munkatársak részéről. Nem állapítható így meg, hogy a felperes a mulasztások miatt szóbeli figyelmeztetésben részesült, vagy vele szemben hátrányos jogkövetkezményt alkalmaztak volna.

[25] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a közalkalmazotti jogviszony fennállása alatt kisebb hiányosság vagy mulasztás egyszeri előfordulása nem alkalmas a nem megfelelő munkavégzés, és a szakmai alkalmatlanság megállapítására (Mfv.II.10.311/2014/5.), ezért az alperes a felperes közalkalmazotti jogviszonyát jogellenesen, a Kjt. 30. § (1) bekezdés c) pontjának és a 30. § (2) bekezdés megsértésével szüntette meg.

[26] Az Mt. 82. § (2) bekezdése alapján elmaradt jövedelem címén járó kártérítés összege tekintetében a peres felek között nem volt vita, így az elsőfokú bíróság azt a felperes módosított kereseti kérelmének megfelelő mértékben állapította meg, akárcsak a 82. § (3) bekezdése szerinti, a Kjt. 37. § c) pontjában meghatározott mértékű végkielégítés összegét.

[27] A szabadság teljes vagy részben történő kiadását az alperes az eljárás során nem bizonyította, ezért az elsőfokú bíróság keresetével egyezően 6 nap szabadságmegváltás megfizetésére kötelezte a felperes által megjelölt, az alperes által nem vitatott összegben.

[28] A 30 000 forint bérpótlékkal kapcsolatban a törvényszék nem fogadta el az alperesnek azt az érvelését, hogy azzal a túlmunka ellenértékét, mint átalányt fizette, tekintettel arra, hogy a közalkalmazotti jogviszonyban az Mt. 145. §-a nem alkalmazható. Az alperes a felperes kinevezését nem módosította, nem jelölte meg, hogy ezen összeggel miért csökkentette az illetményét, ezért a keresettel egyezően marasztalta a megjelölt hónapokra az illetménypótlék megfizetésére annak kamataival együtt.

[29] Az elsőfokú bíróság a peres felek egyező nyilatkozata alapján megállapította, hogy a felperes munkavégzése során napi 50 perc túlmunkavégzés keletkezett. Az alperest terhelte annak a bizonyítási kötelezettsége, hogy a túlmunkavégzés idejére a felperes részére a bérpótlékot megfizette, mely bizonyítási kötelezettségének azonban nem tett eleget. Megállapította, hogy a felperest az általa kért 100%-os bérpótlék helyett az Mt. 143. (2) bekezdése alapján csak 50%-os mértékű illetve meg, és az Mt. 139. § (3) bekezdése, valamint az egyes években irányadó alaphérek alapulvételével állapította meg a felperest megillető túlmunkapótlék ellenértékét.

[30] Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és felperes kereseti kérelmének elutasítását. Perköltség iránti igénye volt, melyet általános forgalmi adó figyelembevételével kért megállapítani.

[31] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást nem teljeskörűen folytatta le és az alapján helytelen tényállást állapított meg, melyből nem megfelelő jogi következtetést vont le. Kifejtette, hogy a felvett jegyzőkönyveket nem értékelte kellő súllyal, azok tartalmát nem tette a tényállás részévé és azok mellőzését sem indokolta. Ezen nyilatkozatokat a panaszosok tették és azok megtételét elismerték. Nem volt valós tanú11 tanúvallomása, miszerint már kész jegyzőkönyvet kapott, mivel ez ellentmondott (intézményvezető neve) és tanú4 tanúk vallomásának, ezért szembesítést kellett volna elrendelni a tényállás tisztázása érdekében. Az ítélet ugyan tartalmazza, hogy a felperes a lefejt anyatejet nem vette át, azonban annak körülményeit a bíróság nem tisztázta és nem hallgatta meg tanúként (tanú9)t. Kifejtette még, hogy a tejjel kapcsolatban nem csak ő, hanem (tanú13) is tett panaszt, azonban ez utóbbi személy becsatolt nyilatkozatát az ítélet meg sem említi. Az ápolat kórházban hagyása tekintetében a (intézményvezető neve) tanúvallomását kellett volna figyelembe venni, mivel nyilvánvalóan nem kaphatott olyan utasítást a felperes, hogy hagyjon a kórházban egy ápolat, akit elvitt, haza kell hozni.

[32] Érvelése szerint a túlmunkára vonatkozó illetménykiegészítést a felperes megkapta, és attól, hogy a túlmunka miatt nem lehet általányt megállapítani még nem teszi azt meg nem fizetetté. A felperes maga is elismerte a hétvégi munkáért kapott pótlékot, emiatt megállapítható, hogy az egyéb túlmunkadíja is megfizetésre került, a havi 30 000, majd 60 000 forintot a munkáltató túlmunka ellentételezéséért adta. Amennyiben ezen összegeket bíróság jogosulatlan kifizetésnek tekinti, akkor jogosulatlanul vette fel és szükséges a visszafizetése, illetve annak kompenzálása az alperes által megfizetendő összegbe.

[33] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. Perköltségként a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdése alapján meghatározott ügyvédi munkadíjra tartott igényt azzal, hogy a jogi képviselője áfa fizetésére köteles.

[34] Kifejtette, hogy a 2019. december 3. napján kelt panaszon kívül minden más jegyzőkönyv a felperes keresetének következtében készült. Minden egyes jegyzőkönyv a munkaviszony megszüntetését megelőző években sérelmezett felperesi magatartást tartalmaz, a panasztevők az alperes kezdeményezésére nyilatkoztak. Tény, hogy a tanúk szóban tettek panaszt az alperesnél, melyre az alperes akkor nem helyezett hangsúlyt, nem vizsgálta és nem is tartotta fontosnak, a munkaviszony megszüntetése miatt kereste meg a panaszosokat kész jegyzőkönyvekkel. A panaszt akkor kellett volna jegyzőkönyvbe foglalni, amikor azt megtették. A tanú11 tanúvallomásával összefüggésben kiemelte, hogy az alperes azzal szemben a saját nyilatkozatára, azaz (intézményvezető neve) nyilatkozatára hivatkozik. Az tanú4 tanúvallomása tekintetében kifejtette, hogy a tanú által előadottak nem lehettek valóságok, mivel (tanú5) és tanú10 jegyzőkönyvezett panasza szóról szóra megegyezik. Az anyatej át nem vétele tekintetében tanú9 tanú tekintetében kifejtette, hogy épp ő kérte, hogy gyermekeire tekintettel ne idézze őt a bíróság, de ha meghallgatására sor került volna, és elmondja, hogy a felperes elmulasztotta az anyatejet átvenni, ez a mulasztás semmi esetre sem értékelhető önmagában olyan súlyúnak, mely a munkaviszony megszüntetését indokolta volna. (intézményvezető neve) nyilatkozatából is megállapítható, hogy ez nem rendszeresen történt, az alperes is csak egy konkrét esetről számolt be, így a (tanú13) nyilatkozata nem perdöntő. Az ő esetében is utólag vette fel a jegyzőkönyvet az alperes, azt nem vizsgálta ki és a panaszosnak sem volt annyira fontos.

[35] Vitatta, hogy az alperes a sok betegszállítás közül épp a (tanú12) szállításának időpontjára emlékezne pontosan, mikor maga nyilatkozta, hogy minden dátumra pontosan nem emlékszik. A felperes ugyanakkor előadta, hogy minden napra más volt az utasítás a betegszállítás tekintetében és volt olyan beteg, aki csak beszállítását kérte. Így aligha emlékezhetett az alperes arra, hogy a konkrét személynél mi volt az utasítása.

[36] A túlmunka díjazás és illetménypótlék tekintetében arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el, hogy átalányt fizetett az alperes a túlmunka ellentételezésére, ez azonban nem zárja ki, hogy a Kjt. 69. §-a alapján a munkáltató illetménypótlékot térítsen a közalkalmazott részére. A felperes részére kétszer 30 000 forint összegű pótlékot fizetett, azonban 2019 októberétől egyoldalúan megvonta, indok nélkül.

[37] Az alperes a másodfokú eljárásban utóbb úgy nyilatkozott, hogy sem viszontkereseti kérelmet, sem beszámítási kifogást a kifizetett pótlékok tekintetében nem kíván érvényesíteni.

[38] Az ítéltábla az alperes fellebbezését megalapozatlannak találta.

[39] Az ítéltábla a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (1) bekezdés alapján érdemben vizsgálta, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján az egyéb peradatokkal összevetve mérlegelte, a tényállást helyesen állapította meg és

abból a jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló, helytálló következtetést vont le. Mindezek alapján az ítélet megváltoztatására nem látott alapot.

[40] Az alperes fellebbezése alapján az ítéltábla elsődlegesen azt emeli ki, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. A fellebbezés az elsőfokú ítéletet felperes felmentése körében az alperes által készített jegyzőkönyvek, az anyatej átvétele és az ellátottak kórházban hagyása körében érintette, a további igényekből pedig csak a túlmunka megfizetésére kötelező rendelkezést, az ítélet egyéb rendelkezéseinek vizsgálatát ezért az ítéltábla mellőzte. A fellebbezés alapján az ítéltábla az alábbiakra mutat rá:

[41] Az alperes által felvett jegyzőkönyvekkel kapcsolatos álláspontját az elsőfokú bíróság az ítélet [27]-[30] bekezdéseiben kifejtette, melyből egyértelműen megállapítható volt, hogy azokat mellőzte. Ennek indoka az volt, hogy utólag készültek, miután az alperes tudomást szerzett a per megindításáról, továbbá jóval a jogviszony megszűntetése előtti sérelmeket rögzítettek, ráadásul az alperes kezdeményezésére úgy, hogy azok aláírásra előre el voltak készítve. A másodfokú bíróság ezen érveléssel maradéktalanul egyetért.

[42] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy (intézményvezető neve) nyilatkozata nem minősült tanúvallomásnak, hanem az alperes saját nyilatkozatának. Így az, hogy az ő nyilatkozata a – hamis tanúzás törvényes következményeire történt figyelmeztetés követően – tanúvallomást tett tanú11 vallomásával ellentétben állt, önmagában nem alkalmas a tanú állításának a megcáfolására. tanú11 és tanú4 tanúk szembesítése sem volt indokolt, mivel a bizonyítékok összességében való értékelésénél jelentősebb súlya volt a jegyzőkönyvek keletkezési idejének, annak, hogy azt (intézményvezető neve) kezdeményezte, valamint, hogy tanú5 és tanú10 jegyzőkönyvezett panasza szóról-szóra megegyezett.

[43] Az alperes indítványozta a másodfokú eljárásban is tanú9 tanúkenti meghallgatását, de ez sem volt indokolt, mert a tanú az elsőfokú eljárásban családi körülményei miatt nem tudott megjelenni, másrészt nem volt megállapítható, hogy a tej átvételének elmulasztása rendszeres lett volna, az alperes maga is csak egy ilyen esetről tett említést, melynek megtörténte nem tulajdonított jelentőséget, a tanúnak pedig a tej lefagyasztásával kára sem keletkezett. Az elsőfokú bíróság ezt az egyszeri alkalmat tényként megállapította és értékelte ítéletében. Miután az alperes maga is csak egy alkalomra hivatkozott nyilatkozatában, ezért nem volt indokolt (tanú13) meghallgatása sem, illetve az ő esetében felvett jegyzőkönyv tekintetében is a már fent kifejtettek voltak az irányadók.

[44] Az ellátottak kórházban hagyása körében egy jegyzőkönyv készült, azonban az alperes és a panaszos nyilatkozatainak alapvető ellentmondásossága miatt (mikor történt) az egy évvel azelőtti eseményt visszaidézni és azt a körülményt tisztázni, hogy valóban kellett-e (tanú12)t haza is szállítani, nem lehet.

[45] A szerint a munkáltató a közalkalmazotti jogviszonyt felmentéssel akkor szüntetheti meg, ha a közalkalmazott munkaköri feladatainak ellátására tartósan alkalmatlanná vált vagy munkáját nem végzi megfelelően. Az erre alapított felmentés esetében a megszüntetés így magában foglalja a megfelelő képesség hiányát, csakúgy, mint a munkavégzéshez szükséges attitűd hiányát, vagy éppen a közalkalmazott nem megfelelő magatartását. A jelentéktelen hibák, mulasztások azonban nem jelentenek alkalmatlanságot. (BH2007.63.). Mindezek alapján az ítéltábla a felmentés körében az elsőfokú bíróság megállapításait elfogadta, a felmentés indokai nem feleltek meg a valóság és az okszerűség követelményeinek, hiszen olyan súlyú hiányosság nem nyert bizonyítást, ami a felmentés jogszerűségét alapozta volna meg.

[46] A túlmunka díjazásával kapcsolatban az ítéltábla kiemeli, hogy a közalkalmazotti jogviszony fennállása alatt az csak részben, a hétvégi munkavégzés esetében valósult meg, míg az azt meghaladó, a napi munkaidő túllépése miatt keletkezett napi 50 percek ellentételezése nem. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Kjt. 80. § (1) bekezdése alapján a túlmunka ellentételezésére átalány fizetésére nincs lehetőség közalkalmazottak esetében, az alperes által megfizetett kétszer 30 000 forintos összeget pedig a munkáltató egyéb pótlék címén adta, saját döntése alapján. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a becsatolt bérelszámoló lapok alapján megállapítható volt, hogy volt olyan, hogy az alperes rendkívüli munkaidőre járó bérpótlék címén túlmunka ellenértékét fizetett a felperesnek – a hétvégi munkavégzésére tekintettel –, ebből következően volt arra lehetősége az alperesnek, hogy ilyen címen akár a napi 50 perces túlmunka ellenértékét is megfizesse. A felperesnek egyébként 2017-re is volt túlmunka miatti igénye, amikor egyéb pótlékban nem is részesült.

[47] A felperes az az alperes tudtával, a perben általa nem vitatott mértékben a napi munkaidőbeosztástól eltérően végzett munkát, ami az Mt. 107. § a) pontja alapján rendkívüli munkaidőnek minősül. Erre az időre a munkáltatónak kötelessége, hogy ezt a körülményt díjazza, melynek egyik formája a bérpótlék. Ennek számítási alapja az elsőfokú bíróság által is felhívott Mt. 143. § (2) bekezdése tartalmazza, mely alapján az alperes fizetési kötelezettségét helytállóan állapította meg.

[48] Bár a pernek nem volt tárgya, az ítéltábla megjegyzi, hogy a felperes részére már kifizetett 30 000 forintos pótlék nem lehet jogalap nélküli, mivel az alperes annak visszavonásáról nem rendelkezett írásban.

[49] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján fellebbezett részében, annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

[50] A perköltség felől az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett és az alaptalanul fellebbező alperest a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint megállapítható – a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban álló – összegben marasztalta a felperes javára.

[51] A másodfokú eljárás során az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján 121 727 forint fellebbezési illeték merült fel, melyet a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperes helyett az állam visel annak személyes illetékmentessége folytán.

Debrecen, 2021. december 17.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Dr. Tass Edina s. k. bíró az aláírásban akadályozott
Dr. Bagjos Csaba előadó bíró helyett, Dr. Veszprémy Zoltán s. k. bíró